

Arrest

nr. 56 784 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 oktober 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"In uitvoering van artikel 52,§4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 07.06.2010 door F. M., geboren te M., op X en van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokken voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden te laste te zijn geweest van de referentiepersoon: betrokkene legt enkel verklaringen op eer door derden voor. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon : betrokkene legt de inkomsten van de kleinzoon voor, terwijl de aanvraag gebeurde in functie van deze zoon. Verder worden nog bewijzen van een uitkering voorgelegd waar echter geen naam op af te lezen valt. Bijgevolg kunnen deze documenten niet aanvaard worden al bewijs van inkomsten.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd....“

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“1. Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht. Dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend tot gezinshereniging met opzichtsens haar zoon. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel hebben gemeend om deze aanvraag te weigeren, daar verzoekster niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon: betrokkene legt enkel verklaringen op er door derden voor. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun waarachtigheid kunnen worden getoetst. Daarnaast zou zij niet afdoende hebben aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt de inkomsten van de kleinzoon voor, terwijl de aanvraag gebeurde in functie van de zoon. Verder worden nog bewijzen van een uitkering voorgelegd waar echter geen naam op af te lezen zou vallen, Bijgevolg zouden heeft de Dienst Vreemdelingenzaken deze documenten niet aanvaard als bewijs van inkomsten. Dat verzoekster nu, volledig ten onrechte, zomaar een bevel krijgt om het land te verlaten. Dat het dan ook niet strookt met de redelijkheid om verzoekster een bevel toe te kennen om het land te verlaten, terwijl ze wel degelijk beantwoordt aan alle voorwaarden van de regeling ivm gezinshereniging opzichtsens haar zoon. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In het middel herhaalt verzoekster dat de gemachtigde een beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten om reden dat:

- zij niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt enkel verklaringen op eer door derden voor. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun waarachtigheid kunnen worden getoetst,
- Betrokkene niet afdoende heeft aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt de inkomsten van de kleinzoon voor, terwijl de aanvraag gebeurde in functie van de zoon. Verder worden nog bewijzen van een uitkering voorgelegd waar echter geen naam op af te lezen valt. Bij gevolg kunnen deze documenten niet aanvaard worden als bewijs van inkomsten.

Deze motieven worden door verzoekster niet betwist. Hoewel verzoekster de motieven kent en deze motieven niet betwist, stelt zij verder zonder meer dat zij ‘wel degelijk beantwoordt aan alle voorwaarden van de regeling ivm gezinshereniging opzichtsens haar zoon’ en ‘het dan ook niet strookt met de redelijkheid om verzoekster een bevel toe te kennen om het land te verlaten’. Zoals duidelijk blijkt in de bestreden beslissing voldoet verzoekster niet aan de voorwaarden om te genieten van een recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs

wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Verzoekster stelt verder geheel ongestaafd dat 'door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek werd geleverd'. Verzoeksters beschouwingen kunnen niet worden aangenomen. Immers, verzoekster beperkt zich tot de loutere bewering dat de bestreden beslissing tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht. Doch zij blijft echter volledig in gebreke aan te tonen waarom de bestreden beslissing tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft geheel terecht, en binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC